

Sygn. akt II Ka 305/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SR (del) Bogdan Radecki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 23.01.2015 r. r.

sprawy Z. G.

oskarżonego o przestępstwa z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 20.10.2014 r.

sygn. akt II K 93/12

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane oskarżonemu przestępstwa stanowią wypadki mniejszej wagi z art. 286§3 kk w zw. z art. 91§1 kk i za to na podst. art. 286§3 kk w zw. z art. 91§1 kk skazuje oskarżonego Z. G. na karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda.

2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

Bogdan Radecki Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

II Ka 305/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 20 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 93/12 oskarżonego **Z. G.** uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 10 października 2011 roku wD. w woj. (...), będąc zatrudniony na stanowisku kierowcy i upoważniony do zakupu paliwa do pojazdu służbowego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...)w Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35,28 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do ilości zatankowanego paliwa w ten sposób, że w celu uzyskania dla siebie paliwa w ilości 7 litrów o wartości 35,28 złotych zatankował do samochodu służbowego m-ki V. (...) o nr rej. (...) olej napędowy w ilości 52 litrów, a do rozliczenia przedstawił fakturę (...) nr

(...) wystawioną na zakup 59 litrów oleju napędowego o wartości 297,36 złotych, czym działał na szkodę (...) w Ż., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk;

2. w dniu 20 października 2011 roku w D., w woj. (...), będąc zatrudniony na stanowisku kierowcy i upoważniony do zakupu paliwa do pojazdu służbowego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...)w Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 104,60 złotych poprzez wprowadzenie w błąd co do ilości zatankowanego paliwa w ten sposób, że w celu uzyskania dla siebie paliwa w ilości 20 litrów o wartości 104,60 złotych zatankował do samochodu służbowego m-ki V. (...) o nr rej. (...) olej napędowy w ilości 20 litrów, a do rozliczenia przedstawił fakturę VAT nr (...) wystawioną na zakup 40 litrów oleju napędowego o wartości 209,20 złotych, czym działał na szkodę (...) w Ż., tj. przestępstwa z art.286 § 1kk;

3. w dniu 28 października 2011 roku w (...), w woj. (...), będąc zatrudniony na stanowisku kierowcy i upoważniony do zakupu paliwa do pojazdu służbowego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) w Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 133,50 złotych poprzez wprowadzenie w błąd co do ilości zatankowanego paliwa w ten sposób, że w celu uzyskania dla siebie paliwa w ilości 25 litrów o wartości 133,50 złotych zatankował do samochodu służbowego m-ki V. (...) o nr rej. (...) olej napędowy w ilości 15 litrów, a do rozliczenia przedstawił fakturę VAT nr (...) wystawioną na zakup 40 litrów oleju napędowego o wartości 213,60 złotych, czym działał na szkodę (...) w Ż., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk,

przyjmując jednocześnie, iż działał w podobny sposób w krótkich odstępach czasu to jest warunkach ciągu trzech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art.33 § 1,2i3kk na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 72§2kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...)w Ż. kwoty 273,38 zł w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego co doprowadziło do uznania, iż oskarżony Z. G. dopuścił się zarzuczanych mu czynów podczas gdy całokształt postępowania dowodowego w niniejszej sprawie prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków.

Z ostrożności procesowej zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 286 § 1 k.k. przez jego zastosowanie, w sytuacji gdy czyny zarzucane oskarżonemu Z. G. wyczerpują znamiona przestępstwa wskazanego w art. 284 § 3 k.k. z uwagi na niewielką korzyść majątkową uzyskaną przez sprawcę oraz rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego Z. G., jako nieadekwatną do jej celów.

W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego Z. G. od zarzuczanych mu czynów ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku przez poprawienie kwalifikacji prawnej czynów zarzuczanych oskarżonemu na art. 284 § 3 KK w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzenie karny grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 20 złotych jedna stawka

Apelacja jest częściowo zasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowy wniosek, iż oskarżony

popelniał zarzucane mu przestępstwa. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 k.p.k. wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

Sąd I instancji oceny poszczególnych dowodów dokonał pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykroczenia poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów. Do takiej konkluzji prowadzi bowiem analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w których Sąd wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie tego waloru odmówił.

Nie budzą żadnych wątpliwości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie zarzucanych oskarżonemu przestępstw. Podnoszona przez obrońcę okoliczność dotycząca złej woli innych osób, które „czyhały” na stanowisko oskarżonego jest w świetle zebranego materiału dowodowego całkowicie dowolna. Nie są również zasadne zastrzeżenia dotyczące zamontowanego w pojeździe urządzenia S.. To, że urządzenie nie rejestrowało ponadnormatywnej ilości paliwa powyżej 80 litrów pozostaje bez znaczenia wobec tego, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa dotyczyły tankowania paliwa w ilości 52, 20 i 15 litrów. Wbrew twierdzeniu obrony urządzenie to nie wykazało jedynie „niejasności” związanych ze zużyciem paliwa, a potwierdziło powzięte wcześniej przez kierownictwo jednostki nadużycia w tym zakresie. Kwestia wadliwości tego urządzenia została niezwykle szczegółowo omówiona w uzasadnieniu Sądu I instancji i dlatego zbędne jest jej ponowne powielanie, tym bardziej, że zarzuty obrońcy, dotyczące błędów w pomiarach są typową polemiką z ustaleniami Sądu. Tworzenie natomiast koncepcji wadliwości dystrybutorów na stacji paliw nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach świadków J. B., R. E. i I. R., zatrudnionych na stacji paliw w D., które potwierdziły, że każdorazowo była wystawiana kwota faktury, jaka wynikała z przekazu danych na dystrybutorze.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż przypisane oskarżonemu przestępstwa stanowią przypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Wypadek mniejszej wagi jest uprzywilejowaną postacią czynu o znamionach ustawowych przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych. Zatem niska wartość przedmiotu czynu oraz niewielka korzyść majątkowa, którą odniósł oskarżony pozwalają na ocenę czynów przypisanych oskarżonemu jako wypadku mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. Dlatego Sąd Okręgowy skazał oskarżonego na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Liczba orzeczonych stawek grzywny została określona adekwatnie do stopnia zawinienia oraz wagi przypisanych przestępstw, natomiast wysokość jednej stawki została ustalona w oparciu o wskazane w art. 33§3 kk kryteria.

Aczkolwiek wyrok nakazowy po wniesieniu sprzeciwu traci moc (art.506§3 i 6 kpk), to jednak nie można tracić z pola widzenia tego, kto taki sprzeciw złożył. Zatem orzeczona, po złożeniu sprzeciwu tylko przez oskarżonego kara, nie powinna rażąco na jego niekorzyść odbiegać od tej orzeczonej w nakazie. Orzeczenia te bowiem zostały wydane w tym samym sądzie. Wobec braku zakazu reformationis in peius w postępowaniu toczącym się po wniesieniu sprzeciwu powinno stosować się taką dyrektywę interpretacyjną, że orzeczenie w wyroku surowszych konsekwencji prawnych jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy w toku przewodu sądowego ujawnione zostały nowe, istotne okoliczności obciążające, wykraczające poza materiał, który stanowił podstawę wyroku nakazowego. Wymiar bowiem surowszej kary bez stwierdzenia nowych okoliczności byłby odbierany jako swoista kara za wniesienie sprzeciwu i tym samym byłby sprzeczny z postulatem zapewniającym swobodę w podejmowaniu decyzji o wniesieniu sprzeciwu. Wyrokiem nakazowym z 2.03.2012 r. oskarżony został skazany na samoistną karę grzywny, a sprzeciw od tego wyroku złożył tylko oskarżony.

Wobec kwestionowania przez apelującego ustaleń faktycznych zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest zasadny. Obraza prawa materialnego zachodzi tylko wówczas, gdy istnieje niezgodność między zastosowanym przepisem prawa materialnego, a prawidłowo ustaloną przez Sąd podstawą faktyczną orzeczenia. Stąd też w sytuacji, w której Sąd

poczynił niesłuszne ustalenia faktyczne, a z tego wynikało niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego zachodzi podstawa wskazana w punkcie 3, a nie w punkcie 1 art. 438 kpk.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983, Nr 49, poz. 223), zasądzając je od oskarżonego, w tym opłatę za obie instancje w kwocie 100 złotych.

Bogdan Radecki Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński